

180 SECONDS

JESSICA PARK

ДЖЕССИКА ПАРК

180 секунд

З англійської переклала Ірина Павленко

Київ
BOOKSHEF
2020

ЗМІСТ

9 Розділ 1 <i>Маленька пташка</i>	78 Розділ 9 <i>Макарони та відео</i>
20 Розділ 2 <i>Ми знайшли</i>	91 Розділ 10 <i>Робін Гуд</i>
30 Розділ 3 <i>Мотивація</i>	101 Розділ 11 <i>Хорообрість</i>
39 Розділ 4 <i>Білий шум</i>	110 Розділ 12 <i>Ведлиг</i>
48 Розділ 5 <i>Сто вісімдесят секунд</i>	118 Розділ 13 <i>Синьощик</i>
55 Розділ 6 <i>Цікавість до добра доводить</i>	128 Розділ 14 <i>Бажано</i>
64 Розділ 7 <i>Вдих і видих</i>	137 Розділ 15 <i>Прялуй за ліриєю</i>
69 Розділ 8 <i>Текіла й усе таке інше</i>	149 Розділ 16 <i>Образ</i>

159

Розділ 17

Етйпй

173

Розділ 18

Розтйойи лене

184

Розділ 19

Пережитий знову

194

Розділ 20

Ранкова кавя

204

Розділ 21

Різдяване диво

213

Розділ 22

Тянци

228

Розділ 23

Мое серце належить тобі

237

Розділ 24

Задихаюся

246

Розділ 25

Порятунок

261

Розділ 26

Соціальна криза

275

Розділ 27

#елісоністеффі

287

Розділ 28

Байкери та хвили

299

Розділ 29

На добраніч, сонце

312

Розділ 30

Світ змінився

322

Розділ 31

Кулінарне божестволля

332

Розділ 32

Знову й знову

346

Подяка

348

Про авторку

*Цю книгу присвячено Даніелі Аллман,
бо вона надзвичайно, неймовірно,
фантастично хороша.*

Маленька йташка

Починається третій курс, а це означає, що до повної свободи мені залишилося якихось два роки. Кожен день нагадує мені про те, як сильно я відрізняюся від своїх одноліток. Я не товариська, не радісна, не здатна бути емоційно розкутою. Ізолюватися від цього стає дедалі складніше, однак мені й досі вдається.

Саймон двадцять хвилин їздить колами студмістечком коледжу Ендрюс, щоб знайти місце для парковки. У перший день тут повний хаос: студенти виповзають із машин із повними руками коробок і валіз, вулиці вцент забиті припаркованими у два ряди автівками, а батьки зі сльозами на очах юрмляться на тротуарах. Шлях від Бостона до півночі штату Мейн тривав майже п'ять годин, і ці перші вересневі дні більше схожі на теплий серпень, аніж на початок осені. Ласкаво просимо до Нової Англії. У нашій машині зламався кондиціонер, і я добряче спітніла, тому, виповзши на-решті з задущливого салону, я насолоджуюся слабким вітерцем і непомітно намагаюся висушити футболку.

— Пробач за кондиціонер, — говорить Саймон винуватим тоном. — Машина хоч і старенька, та ще нічогенька.

Він стоїть біля свого водійського сидіння та ляскає долонею по капоту, дивлячись на мене через дах

автівки і злегка посміхаючись. Незважаючи на спеку, вигляд Саймон має напрочуд свіжий.

— Маю визнати, зараз вона не в найліпшій формі. Вважатимемо, що побували в сауні. Такий собі детокс. Упевнений, «Вольво» наша ідея сподобалася б.

Я посміхаюся і киваю.

— Певна річ. Передостанній рік навчання і має починатися з якоїсь процедури очищення.

— Скажи? Це дійсно необхідно, бо скоро ти знову почнеш займатися усім тим неподобством, що забруднює організм. Вечірки, паскудна їжа зі студентської їдальні... — Саймон махає рукою, і я знаю: він чекає, що я підхоплю його жарт.

Саймон дуже старається, але в мене чомусь ніяк не виходить йому підігравати. Я це знаю, однак нічого не можу вдіяти. Він у цьому не винний — це все моя провина. Він дуже хороша людина. Можливо, навіть занадто хороша. Він занадто сильно намагається зрозуміти мене, занадто щедрий до мене.

Я подумки нагадую собі, що Саймон також мій тато. Мені соромно, що я нагадую собі про це так часто, оскільки я бачила документи про удочеріння. Господи, та я навіть була там, коли він підписував документи і коли я офіційно — нарешті, у шістнадцять із половиною років — припинила кочувати від однієї прийомної сім'ї до іншої.

Я помічаю своє відображення у вікні машини. Мое довге темне волосся зібране у хвіст, що важким тягарем опустився на спину, пасма густого волосся прилипли до спітнілого чола, щоки почервоніли.

Утім усе це не від спеки. Просто я хвилююся. А ще дуже хочу пити.

Сьогодні мені доведеться не лише познайомитися зі своєю сусідкою по кімнаті, а й попрощатися з Саймоном. Ненавиджу довгі прощання, однак намагаюся

зібратися та все ж зробити усе, що в моїх силах. Донька з мене вийшла така собі, та я все одно хочу спробувати. Саймон дуже дорогий мені, однак я й досі не знаю, як йому це показати.

Натягнуто посміхнувшись, я підходжу до багажника.

— Гадасш, за раз перенесемо? — питаю я. — Якщо впораємося, пригощу тебе обідом.

— У вашій гидкій студентській їдальні? Не дуже мотивує.

Саймон дістає з багажника коробку. Його губи розтягуються у посмішці, хоч він і намагається це приховати.

— Я до вечора носитиму твої шкарпетки по одній, аби лише не обідати там.

— Взагалі, я мала на увазі грецький ресторанчик неподалік.

Я дістаю з багажника неважку валізу. Я мінімалістка, тому речей в мене не багато.

Саймон вирівнюється, схиляє голову та підіймає брову, не в змозі приховувати радість.

— Грецький ресторанчик? Це там, де гірос? І гумус? Я киваю.

— І баба гануш.

Саймон притискає коробку до стегна, щоб звільнити руку, та підвищує голос.

— Хапай усе, що можеш, і біжи! Бери лише найнеобхідніше! Лети зі швидкістю вітра!

Він дістає з салону невелику сумку та стрімко підбігає до тротуару, вигукуючи через плече:

— Мерщій, Елісон! Не можна гаяти ані хвилини!

Я сміюся і дістаю з заднього сидіння останню сумку, а потім закриваю багажник. Саймон кепкує з мене, бо насправді речей більше немає. Мій приємний батько намагається знайти щось хороше в тому, що я ніде не здатна затриматися надовго,

а також що я взяла до коледжу мізерну частину того, чим більшість студентів під зав'язку завалюють свої крихітні кімнатки в гуртожитку. Я знову згадую про те, який чутливий, добрий і уважний Саймон до моїх недоліків. У той час, як більшості студентів потрібно кілька годин, аби перенести всі свої речі з машини до кімнати, ми з Саймоном впоралися за п'ять секунд.

Наздогнати Саймона мені вдається не одразу — він так сильно відірвався від мене, що я майже починаю нервувати. Колеса моєї валізи гуркотять на сходах та буксують на газонній траві, коли я намагаюся зрізати шлях між університетськими корпусами і дійти до свого. Діставшись зрештою Кірк-Голлу, я, ледь дихаючи, помічаю Саймона, який сидить на коробці, спокійний та безтурботний.

— Як це, Саймоне? — питаю я, переводячи подих. — Як ти... звідки ти взагалі знав, куди йти?

— Минулого тижня я вивчав мапу кампуса. А потім це трохи вчора. І цього ранку теж — ще раз на неї поглянув.

Саймон здається таким невимушеним і привабливим, як і завжди, а на його червоній лляній сорочці немає ані натяку на плями від поту. Волосся, що він завжди зачісує назад, ані трохи не розкуйовдилось. Його вміння завжди залишатися спокійним, не докладаючи жодних зусиль — навіть тоді, коли це не потрібно, — викликає захват. Він піднімає на мене очі, приховані за стильними окулярами-авіаторами.

— Я тут був всього кілька разів, однак не можу поводитися як пересічний розгублений батько, що довірливо чимчикує вслід за своєю дитиною. Я маю здаватися крутим татком, який знає, що робить.

Мені стає прикро, що за останні два роки я так мало запрошувала його в гості. Можливо, цей рік буде ін-

шим. Можливо, цього року я трохи більше відкриюся йому. Було б непогано.

Мій пульс повертається до норми, однак я знову пітнію.

— То ти думав, що будеш як навіжений гасати по кампуса?

Саймон усміхається.

— Щось типу того. А тепер гайда, поглянемо на твою кімнату.

Минулої весни я дуже сподівалася, що мені пощастить отримати одномісну кімнату. На жаль, — хоча в цьому й не було нічого несподіваного — доля мені не посміхнулася. Я кілька годин чекала своєї черги, аби вибрати собі кімнату на дуже незрозумілій мапі, однак коли моя черга нарешті дійшла, виявилось, що всі одномісні кімнати вже зайняті. Чому не можна було вибрати собі кімнату онлайн? Обираючи серед варіантів, що залишилися, я ледь не проклинала доісторичну систему, а у чергового, здавалося, платівку заїло, бо він кілька разів спитав, чи є в мене подруга, з якою я могла би жити разом. Перші п'ять разів я намагалася його проігнорувати, а на шостий роздратовано гаркнула:

— Ні, немає, ясно? Я не маю подружки, з якою я могла би поселитися! Саме тому я й шукаю одномісну кімнату!

Хтось, напевне, сказав би, що я влаштувала сцену, однак тоді мені було байдуже, бо я запанікувала. Зрештою я обрала двомісний номер, де була одна спільна кімната та дві окремі спальні. Заходити й виходити мені доводитиметься через цю невеличку спільну вітальню, однак мені здалося, що там я матиму достатньо особистого простору. У рідкісні миті гарного настрою я навіть насмілювалася сподіватися, що ми з моєю загадковою сусідкою порозуміємося. Адже

іноді трапляються дива, чи не так? Попри це, сьогодні я дуже хвилююся перед зустріччю з нею.

Я заповнюю потрібні папери і всього за кілька хвилин вже тримаю в руці ключ від кімнати. А потім на ватних ногах заходжу до свого нового житла на цокольному поверсі.

Коли я видихаю з полегшенням, Саймон сміється.

— Радієш, що її поки немає?

Я закочую валізу до однієї з пустих кімнат та відаюся на тверду, наче камінюка, огидну помаранчеву канапу біля стіни. Саймон заносить до моєї спальні стілець, ставить його переді мною та сідає.

— Чому ти так хвилюєшся?

Я схрешую руки, розглядаючи бетонні стіни.

— Та я взагалі не хвилююся. Вона, напевне, дуже приємна і відкрита. Упевнена, ми станемо найліпшими подругами, і вона заплітатиме мені волосся, а потім ми в трусиках битимемося подушками, і в нас виникне глибоке лесбійське кохання.

Я примружую очі, помічаючи в кутку павутиння, та думаю про те, що з яєць от-от вилупляться маленькі павученята і заповонять кімнату.

— Елісон... — Саймон чекає, поки я погляну на нього. — Навіть не думай про це. Ти не можеш стати лесбійкою.

— Чому це?

— Тому що всі потім скажуть, що це твій прийомний татко-гей зробив із тебе лесбіянку, і почнуться суперечки про те, що ж насправді головніше — спадковість чи виховання, а це ду-у-уже нудна тема, повір мені.

— Та вірю. — Я чекаю, поки на голову почнуть сипатися павучі яйця. — Тоді я просто насмілюся припустити, що моя сусідка — нормальна, добра людина, з якою я не захочу вступати в статеві стосунки.

— Це вже ліпше, — киває Саймон. — Упевнений, вона виявиться чудовою дівчиною. До сильних гуманітарних коледжів завжди вступають найкращі студенти. Тут навчаються хороші молоді люди.

Він намагається мене підбадьорити, однак безуспішно.

— Звісно, — відповідаю я, торкаючись кінчиками пальців бугристої помаранчевої оббивки канапи, набитої, скоріше за все, камінням. — Саймоне?

— Що, Елісон?

Я зітхаю та роблю кілька подихів, смикаючи нитки цієї твердої гидоти.

— Напевне, в неї є роги.

Він знизує плечима.

— Навряд чи.

Саймон робить паузу.

— А хоча...

— Що? — питаю я злякано.

Саймон мовчить, і я починаю нервувати. Нарешті він повільно відповідає:

— А раптом в неї один ріг.

Я піднімаю голову і дивлюся на нього. Саймон плескає в долоні, намагаючись змусити мене посміхнутися.

— Як у єдинорога! О господи! Твоя сусідка може бути єдинорогом!

— Або носорогом, — зауважую я. — Агресивним, кровожерливим носорогом.

— От тобі й маєш, — зітхає Саймон, а за ним зітхаю і я.

— Але не все так погано. Якщо в мене колись почне чухатися спина, я маю для цього спеціальну канапу. — Я притискаюся до грубої тканини та піднімаю руки, перш ніж він встигає заперечити. — Знаю, знаю. Я фонтан позитиву.

— А нового що?

Блакитні очі Саймона зустрічаються з моїми. Його шкіра засмагла та пошерхла — він усе літо провів під парусом біля узбережжя Массачусетса, — а каштанове волосся вигоріло в тих місцях, де ще не пробилася сивина. Я мала би частіше виходити з ним у море. Наступного літа, можливо, наступного літа...

— Гадаю, чухачка для спини — це справжня розкіш, яку в твоє розпорядження щедро надає коледж Ендрюс, — говорить він. — Тож насолоджуйся.

Озираючись навкруги, я приймаю рішення дати своїй новій сусідці шанс. Я намагатимусь бути відкритою і товариською. А раптом ми виявимося схожими? Звісно, ми не маємо перетворювати ці стосунки на глибоку, всепоглинальну дружбу, оскільки для цього в мене є вже найліпша подруга Стеффі, й у моєму серці немає місця для ще однієї. Однак гарні стосунки з сусідкою по кімнаті — чом би й ні?

Ну, гаразд, не треба бігти поперед батька в пекло. Якщо це буде просто «терпимо», мене це теж влаштує.

У двері голосно стукають, і вони відчиняються. До кімнати зазирає високий хлопець зі скуйовдженою борідкою та кількома рядами намистин на шії.

— Привіт! Ти Елісон?

Я киваю, і на його обличчі з'являється посмішка.

— Приємно познайомитись! Я Брайан, староста корпусу. Ласкаво просимо і все таке інше. Раді вітати тебе у гуртожитку Кірк-Голл. Це буде крутий рік.

Він стискає руку в кулак та завзято хитає ним у повітрі, і я намагаюся не кривитися від огиди.

— Тут така справа. Щодо твоєї сусідки по кімнаті. З нею невеличка проблемка.

— Яка ще проблемка? — питаю я.

— Така, що вона, типу, не навчатиметься в коледжі цього року. Їде до Антарктиди, дивитися на морських

леопардів. — Хлопець корчить гримасу. — Знаю, звучить дивакувато, однак вона кілька місяців вивчатиме їх у лабораторії, а потім поїде, щоб познайомитися особисто.

Саймон піднімає брови.

— Морські леопарди?

— Ага, щось таке. — Хлопець у намисті затискає пальцями носа. — Напевне, смердять як казна що. Тож, цього року ти лігатимеш сама, пташко.

Раптом він широко посміхається.

— Але слухай! Сьогодні в нашому корпусі буде випадна вітальна вечірка! На третьому поверсі. Обов'язково приходь!

Він тицяє в мене пальцем і зникає, грюкнувши дверима.

Саймон, вочевидь, засмучений, що я житиму одна, проте мені як ніколи радісно. Я маленька пташка, яка цього року лігатиме одна!

— То що, ходімо їсти пахлаву? — говорю я, але мій голос аж занадто щасливий.

— Елісон...

— Що? Ой... — Я намагаюся здаватися неприємно враженою і не показувати, що подібний поворот подій мені насправді до душі. — Тобто так, було б непогано жити з кимось, та все гаразд, нічого страшного. Упевнена моя сусідка матиме надзвичайно цікавий рік. Дуже за неї рада. А ти знав, що морських леопардів ще називають леопардовими тюленими? Мені ця назва більше до вподоби.

Саймон піднімає руки.

— Не знав. — Він намагається дібрати доречні слова. — Слухай, я знаю, що ти не в захваті від людей, та це не означає, що ти маєш радіти, якщо...

— Якщо хтось замість моєї приємної компанії вирішує провести рік у лабораторії, а потім у заледенілій

тундрі, вивчаючи небезпечних та кровожерливих хижаків?

Саймон засмучено опускає погляд.

— Так. Але справа ж не в тім, що вона з тобою познайомилася та... знехтувала тобою. Просто вона втілює свої мрії... чи щось таке.

Ми сидимо мовчки, і зрештою мені стає так незручно на твердій канапі, що я підвожуся і роблю кілька кроків до дверей спальні, де могла б жити моя сусідка. Я притискаюся головою до одвірок і роздивляюся підлогу.

— Мені шкода, що я не люблю людей. І шкода, що я так зраділа можливості жити без сусідки.

— Та все гаразд, — відповідає він м'яко. — Я все розумію.

— І мені шкода, що я така песимістка.

— Я це теж розумію.

— А ще мені шкода... — Я не можу дібрати слів. — Мені просто шкода. Гадаю, ти припустився помилки. Ну, зі мною.

Я вперше вголос говорю те, про що думала багато років. Не розумію, чому це вириває саме зараз — я взагалі вже мало що розумію.

Боковим зором я помічаю, що Саймон підвівся та крокує до мене. Його тон м'який, але впевнений:

— Ні. Я абсолютно точно не припустився помилки з тобою.

Саймон знає мене достатньо добре, аби не очікувати обіймів чи інших емоційних або фізичних проявів почуттів. Саймон поважає мої особисті кордони, і я дуже вдячна йому за це. Він знає, що палкі прояви емоцій — це не моє.

І люди — це теж не моє.

І довіра також.

— Та одне я знаю напевне, — продовжує він. — Ти мені заборгувала обід.

Ми чимчикуємо до маленького грецького ресторанчика, що розташований у одному кварталі від кампуса, і замовляємо якусь шалену кількість їжі. Я здебільшого жую, тому говорю мало, але Саймон намагається заповнити незручне мовчання доречними словами.

— Цікаво, яка вона, — буркочу я, проковтуючи їжу. Упродовж кількох секунд я намагаюся уявити життя нормальної студентки, у якої чудова сусідка по кімнаті і якій усе це життя дійсно подобається. З попередніми моїми двома сусідками в мене не склалося, хоча в цьому й нічого дивного. Я знаю, що це моя провина.

— Може, вона дійсно класна. І ми могли б навіть подружитися.

Саймон відкашлюється. Він знає, що все це — нахабна брехня.

— Однак, — спокійно продовжую я, — леопардові тюлені — це, очевидно, любов усього її життя, а оскільки мені вони здаються моторошними істотами, підозрюю, що дружба у нас не склалася б. Тому все це на краще.

Голову мені наче в лещата стискає, і я відчуваю біль. Я зациклююся на мінералці, безкінечно спустошуючи та знову наповнюючи свою склянку.

— Що ти взагалі знаєш про цих тварин? — питає Саймон, перериваючи мої зациклені спроби втамувати неіснуючу спрагу. — Я взагалі про них нічого не чув.

Загугливши у смартфоні «леопардові тюлені», я повертаю екран до Саймона.

— Зуби. У них маленькі списи замість зубів.

Саймон зітхає, вочевидь визнаючи свою поразку.

— Гаразд. Ти маєш рацію. Істоти дійсно неприємні. Напевне, ця дівчина була би тобі не найліпшою сусідкою.

Я задоволено відкидаюся на спинку стільця. Голова в мене більше не болить.

Ми знайшли

О дев'ятій вечора я вже лежу в ліжку, розгладжуючи долонями хрусткі простирадла та переконуючись, що ідеальна складка на моїх грудях тримає форму. Невеличкий настільний вентилятор допомагає мені не задихнутися цієї спекотної ночі. Від звуків святкування початку нового навчального року мій живіт зав'язується у вузол, тому я не відкриваю маленьке вікно. Гудіння вентилятора не приглушує п'яного галасу студентської вечірки, але хоча б трохи полегшує життя.

Від раптового грюкоту в мої двері я ледь не підстрибую, але намагаюся опанувати себе, перш ніж обережно відчинити двері.

— Елісон! Як пройшло літо? Ти на вечірку прийдеш?

Переді мною стоїть мініатюрна дівчина з пластиковим стаканчиком у руці. Її фарбоване світле волосся драматично спадає на плечі ідеальними кучерями. Я впізнаю її — ми ходили разом на деякі предмети. Беккі? Белла? Брук? Точно щось на Б. Помітивши, що я у піжамах, вона розгублено зітхає.

— А. Напевне, ні.

Я вдаю величезну посмішку.

— Слухай, так рада тебе бачити! Господи, маєш чудовий вигляд! Оце так засмага! — Я намагаюся говорити з таким ентузіазмом, що навіть сама дивуюся тому, яким писклявим може бути мій власний голос. — Насправді я так втомилася від нескінченних літніх тусовок.

Я дивлюся на неї багатозначним поглядом, намагаючись показати, що останні кілька тижнів мого життя були сповнені такими активними і дикими розвагами,

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.